DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA
I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 11 listopada 1985 r. Nr 3 *) poz. 7—10

TREŚĆ

poz. 7

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH oraz MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 30 września 1985 r.

zmieniające przepisy w sprawie prowadzenia ruchu i gospodarki złożem w odkrywkowych zakładach górniczych.

Na podstawie art. 104 ust. 1 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1978 r. nr 4, poz. 12) zarządza się, co następuje:

§ 1. W „Szczegółowych przepisach, w sprawie prowadzenia ruchu i gospodarki złożem w odkrywkowych zakładach górniczych" wprowadzonych zarządzeniem Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Ministra Komunikacji z dnia 1 lipca 1977 r. w sprawie prowadzenia ruchu i gospodarki złożem w odkrywkowych zakładach górniczych (Dz.Urz. MBiPMB Nr 5, poz. 15 i z 1981 r. Nr 1, poz. 7) wprowadza się, następującą zmianę: § 220.3 otrzymuje brzmienie: „Maksymalną wysokość usypu urobku w miejscu załadunku dla maszyny ładującej ustala kierownik ruchu zakładu górniczego, przy czym wysokość ta nie powinna przekraczać więcej niż 20% ponad maksymalną wysokość czerpania maszyny ładującej".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER
MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU

wz. inż. Zdzisław Kuhn

MINISTER KOMUNIKACJI

wz. mgr inż. K. Markowski

poz. 8

ZARZĄDZENIE NR 10 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 15 października 1985 r.

w sprawie ustalania limitów na pokrycie niedoborów.

MA-MG-04/85

Na podstawie § 6 ust. 4 zarządzenia nr 27 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1983 r. w sprawie zasad i trybu oraz organów właściwych do ustalania norm ubytków naturalnych (Monitor Polski Nr 30, poz. 161) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się dyrektorów przedsiębiorstw, dla których organem założycielskim jest Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, do ustalania limitów na pokrycie niedoborów w placówkach handlu detalicznego, stołówkach, bufetach oraz w zakładach usługowych.

§ 2. Ramowe zasady ustalania limitów na pokrycie niedoborów określa załącznik do zarządzenia.

§ 3. 1. Limity na pokrycie niedoborów podlegają weryfikacji po każdej zmianie warunków pracy i innych okolicznościach mających wpływ na wysokość niedoborów, nie rzadziej jednak niż co dwa lata.

2. Limity stanowią górną granicę dopuszczalnych ubytków towarowych.

§ 4. 1. Wyłączeniu z limitu na pokrycie niedoborów podlegają towary przestrzenne, o wysokiej cenie jednostkowej oraz towary, w których nie występują ubytki i straty.

2. Wykaz towarów, o których mowa w ust. 1, ustala dyrektor przedsiębiorstwa.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER

mgr Stanisław Kukuryka

*) Ostatni numer w 1985 r.

Załącznik do zarządzenia nr 10 Ministra Budownictwa i PMB z dnia 15 października 1985 r.

RAMOWE ZASADY
ustalania limitów na pokrycie niedoborów

I. ZASADY OGÓLNE

1. Limit na pokrycie niedoborów przeznaczony jest na pokrycie ubytków towarowych spowodowanych:
   1) ubytkami naturalnymi w rozumieniu § 2 zarządzenia nr 27 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1983 r. w sprawie zasad i trybu oraz organów właściwych do ustalania norm ubytków naturalnych (Monitor Polski Nr 30, poz. 161),
   2) drobnymi brakami towarowymi występującymi w opakowaniach fabrycznych, które zostały stwierdzone w czasie rozpakowywania towarów, a których nie egzekwowano od dostawcy lub innych osób odpowiedzialnych,
   3) niedoborami powstałymi na skutek uszkodzenia, zepsucia lub zniszczenia towarów, jeżeli nie zostały spowodowane umyślnym działaniem,
   4) stratami wynikłymi na skutek obniżenia ceny towarów z powodu obniżenia ich jakości, bądź zagrożenia zepsuciem,
   5) innymi drobnymi niedoborami mającymi związek ze sprzedażą np. powstających na skutek omyłek przy przyjmowaniu należności, przyjmowaniu towarów, zaokrągleń cen sprzedaży, drobnymi kradzieżami dokonywanymi przez klientów itp.
2. Nie podlegają pokryciu z limitu:
   1) niedobory nadzwyczajne powstałe z przyczyn losowych np. pożar, powódź) oraz powstałe w wyniku działania na szkodę przedsiębiorstwa,
   2) różnice wynikłe z urzędowych lub dokonywanych przez dostawców zniżek cen towarów oraz zniżek cen podlegających księgowaniu w ciężar strat przedsiębiorstwa,
   3) straty powstałe w wyniku pobierania prób jakościowych oraz straty powstałe w związku ze zwrotami towarów przez nabywców w ramach zgłoszonych reklamacji,
   4) przeceny towarów o obniżonej jakości wskutek eksponowania ich na wystawach,
   5) ubytki surowców i półfabrykatów powstałe w procesach technologicznych.

   Niedobory i straty określone w pkt. 1 do 5 powinny być rozliczane według odrębnych przepisów na podstawie obowiązującej dokumentacji.
3. Limit na pokrycie niedoborów oznacza dopuszczalną górną granicę niedoborów wyrażoną w stosunku procentowym do wartości obrotów danej jednostki handlowej.
4. Za obrót będący podstawą do ustalenia limitu uważa się planowaną dla danej jednostki handlowej wartość sprzedaży obliczoną według cen detalicznych z pominięciem wartości artykułów wyłączonych z limitu na podstawie § 4 zarządzenia.
5. Dla umożliwienia ustalenia wielkości obrotów artykułami wyłączonymi, o których mowa w ust. 2 — dyrektor przedsiębiorstwa może zarządzić prowadzenie, przez osoby odpowiedzialne materialnie, ewidencji przychodu tych artykułów.

II. SPOSÓB USTALANIA I STOSOWANIA LIMITÓW

A. Placówki handlu detalicznego (sklepy)

1. Dyrektor przedsiębiorstwa ustala wartość limitu na pokrycie niedoborów, uwzględniając warunki pracy sklepu rzutujące na powstanie niedoboru, jak:
   1) asortyment (udział w obrocie artykułów wpływających w istotnym stopniu na powstawanie ubytków, np. ze względu na rodzaj opakowań, okres przechowywania itp.),
   2) forma sprzedaży,
   3) warunki lokalowe (wielkość lokalu, przystosowanie do potrzeb handlowych),
   4) wysokość niedoborów i strat powstałych w sklepie w ubiegłych okresach,
   5) wysokość dotychczasowych limitów,
   6) inne okoliczności mające wpływ na powstawanie ubytków towarowych.
2. Limit na pokrycie niedoborów może być ustalony:
   1) dla poszczególnych branż (grup towarowych) występujących w obrocie sklepu (działu, stoiska),
   2) jako jeden średnioważony limit poszczególnych branż występujących w sklepie, ustalony jako stosunek procentowy ogólnej kwoty limitu (liczonego na podstawie przyjętych wskaźników dla poszczególnych branż) do planowanego łącznego obrotu sklepu.
3. Niewielkie ujemne różnice w wydzielonych kasach inkasujących gotówkę mogą być pokrywane z ustalonego dla kasy limitu na pokrycie niedoborów gotówkowych.

   Wysokość limitu oraz sposób rozliczania kas ustala, na podstawie wyników z ostatnich lat, dyrektor przedsiębiorstwa przy zachowaniu zasady, że niedobory zawinione przez pracowników obsługujących kasy nie mogą obciążać limitu.
4. Ustalony limit powinien mobilizować załogi sklepów do zwiększenia dbałości o towary.
5. Ustalony limit może być zmieniony przez dyrektora przedsiębiorstwa z własnej inicjatywy, jak również na uzasadniony wniosek osób majątkowo odpowiedzialnych, w przypadku zmiany okoliczności mających wpływ na wysokość niedoborów towarowych.
6. Ustalenie i zmiany limitu dla sklepów powinny być dokonywane protokólarnie, na podstawie opinii komisji powołanej przez dyrektora przedsiębiorstwa, z uwzględnieniem opinii osób materialnie odpowiedzialnych.
7. Osoby materialnie odpowiedzialne, zatrudnione w placówce handlu detalicznego powinny być niezwłocznie zawiadomione na piśmie o wysokości ustalonego limitu, jak również o każdorazowej jego zmianie.
8. Przy rozliczaniu osoby materialnie odpowiedzialnej podstawą do wyliczenia kwoty limitu jest obrót sklepu osiągnięty za okres objęty inwentaryzacją.

B. Stołówki.

1. Limit na pokrycie niedoborów ustalany jest dla punktów przerobu lub sprzedaży (kuchni, stołówki, bufetu, kiosku) w procencie do wartości przerobu lub sprzedaży.
2. Ustalenie wysokości limitów na pokrycie niedoborów w stołówkach powinno nastąpić po przeprowadzeniu badań kształtowania się niedoborów i szkód w warunkach pracy stołówek.
3. Badania takie mogą być prowadzone przy zastosowaniu metody: statystycznej (gromadzenia danych kształtowania się niedoborów w okresie 2-ch lat), doświadczalnej (badania wysokości niedoborów w rzeczywistych warunkach pracy stołówek) bądź też metody porównawczo-analitycznej.
4. Wysokość limitu powinna być zróżnicowana w zależności od warunków pracy poszczególnych punktów rozliczeniowych i okoliczności mających wpływ na wysokość niedoboru i uwzględniać między innymi:
   1) sposób składowania artykułów spożywczych,
   2) zakres czynności (sprzedaż, produkcja i porcjowanie — porcjowanie bez produkcji),
   3) strukturę asortymentową,
   4) warunki lokalowe i stan wyposażenia, szczególnie w urządzenia chłodnicze,

5) wielkość i położenie oraz warunki przechowywania zapasów oraz udział w nich artykułów szybko psujących się,
6) częstotliwość i organizację dostaw towarów oraz wskaźnik rotacji zapasów,
7) kwalifikacje zawodowe pracowników.

5. Należy przyjąć zasadę, że dla punktów przerobu i sprzedaży dokonujących porcjowania, powinien być ustalony wyższy limit niż dla analogicznych punktów nie dokonujących porcjowania.
6. Podstawą do ustalenia limitu jest:
   1) dla stołówek — wartość obrotu obejmująca odpłatność konsumentów i wpłaty instytucji,
   2) dla bufetów — wartość obrotu obliczona według cen sprzedaży danej kategorii bufetu.

C. Zakłady usługowe

1. Limit na pokrycie niedoborów dla zakładów usługowych ustalany jest dla każdego punktu usługowego w procencie od wartości zużytych materiałów i części zamiennych.
2. Za wartość (obrót) stanowiącą podstawę do ustalania limitu na pokrycie niedoborów — uważa się wartość zużytych materiałów i części zamiennych liczoną według cen detalicznych. Z obrotu tego wyłączeniu podlegają drogie części zamienne, których wykaz ustala dyrektor przedsiębiorstwa.
3. Ustalenie wysokości limitu na pokrycie niedoborów powinno nastąpić po przeprowadzeniu analizy i oceny stosowanych dotychczas w zakładach usługowych limitów uzupełnianych badaniami w rzeczywistych warunkach pracy, zakładu usługowego.
4. Wysokość limitu na pokrycie niedoborów powinna być zróżnicowana w zależności od warunków pracy poszczególnych zakładów usługowych i okoliczności mających wpływ na wysokość niedoborów i uwzględniać między innymi:
   1) rodzaj świadczonych usług przez zakład,
   2) asortyment materiałów i części zamiennych używanych do wykonywania usług,
   3) warunki lokalowe zakładu (np. wielkość lokalu, przystosowanie do potrzeb wykonywanych usług),
   4) inne okoliczności mające wpływ na powstawanie niedoborów w zakładzie usługowym.

poz. 9

ZARZĄDZENIE Nr 11
MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 21 października 1985 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz wzrostu emerytury lub renty.

ZP-BHP-3/85

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. nr 8, poz. 43 i z 1985 r. nr 7, poz .21) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz.U. MBiPMB z 1983 r. nr 3, poz. 6 i z 1984 r. nr 3, poz. 1) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule oraz w § 1 zarządzenia po wyrazach „lub renty" dodaje się wyraz „inwalidzkiej",
2) w załączniku nr 1:
   a) w tytule po wyrazach „lub renty" dodaje się wyraz „inwalidzkiej";
   b) w dziale VIII. W transporcie i łączności pod poz. 2 dodaje się pkt. 5, w brzmieniu:
   „5. kierowca karetki sanitarnej";
   c) w dziale XII. W służbie zdrowia i opiece społecznej pod poz. 6 dodaje się pkt. 2—4, w brzmieniu:
   "2. przyuczony laborant,
   3. asystent,
   4. technik";
3) w załączniku nr 2 w tytule po wyrazach „lub renty" dodaje się wyraz „inwalidzkiej".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER

mgr Stanisław Kukuryka

poz. 10

ZARZĄDZENIE Nr 12
MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 31 października 1985 r.

w sprawie zasad limitowania, rozliczania i kontroli zużycia materiałów w produkcji budowlano-montażowej.

W związku z § 2 ust. 1 pkt. 2 uchwały nr 82/83 Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1983 r. w sprawie warunków realizacji Programu oszczędnościowego na lata 1983—1985 oraz § 6 ust. 1 zarządzenia nr 23 Ministra Gospodarki Materiałowej z dnia 31 października 1983 r. w sprawie ustalania i stosowania norm zużycia i normatywów zużycia surowców, materiałów, paliw i energii zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wytyczne w sprawie zasad limitowania, rozliczania i kontroli zużycia materiałów w produkcji budowlano--montażowej, stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2. Wytyczne, o których mowa w § 1, stanowią podstawę do opracowania, w miarę potrzeby, szczegółowych wytycznych w sprawie limitowania, rozliczania i kontroli zużycia materiałów, dostosowanych do specyfiki działalności przedsiębiorstwa.

§ 3. Traci moc zarządzenie nr 2 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 lutego 1984 r. w sprawie limitowania, rozliczania i kontroli zużycia materiałów (Dz.U. MBiPMB nr 1, poz. 4).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER

mgr Stanisław Kukuryka

Załącznik do zarządzenia nr 12 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 października 1985 r.

WYTYCZNE

w sprawie zasad limitowania, rozliczania i kontroli zużycia materiałów w produkcji budowlano-montażowej.

Rozdział I. Zasady ogólne

§ 1. Wytyczne określają tryb i zasady limitowania, rozli-

czania i kontroli zużycia materiałów w produkcji budowlano-montażowej oraz pomocniczej.

§ 2. Limit zużycia materiałów opracowany przez służby techniczne przedsiębiorstwa oraz listę materiałów nie podlegających limitowaniu ustala dyrektor przedsiębiorstwa.

§ 3. Limitowanie zużycia materiałów polega na określeniu ilości zużycia materiałów przed rozpoczęciem robót w oparciu o normatywnie ustalane wielkości. Nie ma potrzeby ustalania limitów dla materiałów występujących w niewielkich ilościach. Materiały te powinny podlegać doraźnej kontroli celowości ich zużycia, którą powinien prowadzić kierownik budowy (robót), zakładu lub wydziału produkcji pomocniczej.

§ 4. Limit zużycia materiałów ustalany jest na podstawie dokumentacji projektowej dla danego obiektu oraz normatywnej ilości zużycia materiałów, wyliczonej zgodnie z obowiązującymi normami zużycia materiałów.

§ 5. Charakter jednostkowych norm zużycia materiałów oraz zakres ich obowiązywania określają:

— „Ramowe zasady tworzenia i zatwierdzania norm zużycia i normatywów zużycia materiałów w produkcji budowlano-montażowej", wydane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz
— bieżąco wprowadzane normatywne podstawy służące do limitowania i rozliczania zużycia materiałów.

§ 6. Listę materiałów nie podlegających limitowaniu należy okresowo aktualizować, uwzględniając dane z zakresu zużycia tych materiałów w okresach poprzednich oraz dokonane zmiany w technice i organizacji wykonawstwa robót.

§ 7. Materiały nie zaliczane do wartości produkcji budowlano-montażowej rozlicza się z inwestorem.

Rozdział II. Zasady, terminy i tryb limitowania zużycia materiałów.

§ 8. Limitowanie zużycia materiałów:

1) w produkcji budowlano-montażowej odnosi się do obiektów (robót) z podziałem na elementy obiektu (robót) stosowanym w księgach obmiaru, zgodnie z zasadami prowadzenia dokumentacji produkcyjnej; w przypadku odbioru poszczególnych części obiektów lub robót, stanowiących określony w umowie przedmiot odbioru, limitowanie zużycia materiałów prowadzi się dla tych części obiektów lub robót,
2) w produkcji pomocniczej odnosi się do każdego zlecenia produkcyjnego, a w przypadku produkcji powtarzalnej seryjnej do określonej jednorodnej produkcji wykonywanej w okresie kwartału.

§ 9. Limitowanie zużycia materiałów powinno opierać się na następujących podstawowych zasadach:

1) limity zużycia poszczególnych materiałów ustala się przed rozpoczęciem robót:
   a) w produkcji budowlano-montażowej na podstawie dokumentacji projektowej i obowiązujących nakładów rzeczowych materiałów podanych w Katalogach Nakładów Rzeczowych (KNR) lub w Katalogach Norm i Cen Kosztorysowych *) (KNCK), a do czasu ich ustalenia w Katalogach Norm Kosztorysowych KNK); w przypadku braku odpowiednich norm w tych Katalogach lub realizacji według założeń organizacyjnych odbiegających od przyjętych w Katalogach — zużycie materiałów ustala się na podstawie:
      — Katalogów Jednostkowych Norm Zużycia Materiałów Budowlanych (KJNZMB),
      — norm zakładowych,
   b) w produkcji pomocniczej — na podstawie kart technologicznych lub kalkulacyjnych,
2) limity zużycia materiałów powinny być opracowywane dla następujących elementów:
   a) w produkcji budowlano-montażowej — dla poszczególnych pozycji kosztorysowych,
   b) w produkcji pomocniczej — dla zlecenia produkcyjnego lub dla jednorodnej produkcji powtarzalnej, wykonywanej w okresie kwartału,
3) zapotrzebowanie i wydawanie materiałów z magazynu do produkcji budowlano-montażowej powinno być dokonywane zgodnie z ustalonymi limitami w powiązaniu z harmonogramem bcdowy; w przypadku wyczerpania limitu zużycia materiałów przed ukończeniem robót, dalsze wydawanie materiałów wymaga zgody dyrektora przedsiębiorstwa, po uprzedniej analizie dotychczasowego zużycia,
4) w przypadku prowadzenia robót budowlanych na podstawie dokumentacji projektowej dostarczanej częściami limit zużycia materiałów można ustalać sukcesywnie,
5) limity zużycia materiałów powinny uwzględniać wszystkie zmiany ,jakie zostały wprowadzone w trakcie realizacji robót budowlano-montażowych do zakończenia obiektu w stosunku do rozwiązań dokumentacji projektowej,
6) zmiany limitów dokonywane w wyniku zmiany zakresu rzeczowego, technologii lub metod wykonywania robót, mogą mieć miejsce po uzyskaniu na nie zgody dyrektora przedsiębiorstwa lub upoważnionego przez niego zastępcy; zmian dokonuje się przy zastosowaniu obowiązujących jednostkowych norm zużycia materiałów,
7) przy ocenie kosztów materiałowych należy uwzględnić wpływ, jaki na ich poziom wywierają zmiany limitu, o których mowa w pkt. 6), jak również dodatkowe ilości pobranych materiałów, o których mowa w pkt. 3) oraz wyniki rozliczeń zużycia materiałów,
8) przy robotach remontowych ilości zużycia materiałów ustala się szacunkowo przed rozpoczęciem robót; formą rozliczeń są rozliczenia powykonawcze.

§ 10. Przy ustalaniu limitów zużycia materiałów na wykonanie tymczasowych budynków, budowli, urządzeń i instalacji na placu budowy, powinien być także ustalony procentowy udział materiałów przewidzianych do uzysku po likwidacji tych budynków, urządzeń itp.

§ 11. W przypadku stosowania czynnego zaopatrzenia harmonogram budowy oraz limity zużycia materiałów służą jednocześnie dla określenia zapotrzebowania na podstawowe materiały budowlane i surowce.

§ 12. Limitowanie zużycia materiałów do wytwarzania mieszanek betonowych i zapraw powinno być dokonywane na podstawie obowiązujących norm zużycia materiałów budowlanych, a w uzasadnionych technologicznie przypadkach na podstawie receptur.

§ 13. Jeżeli po zakończeniu budowy (robót) i sporządzeniu końcowego rozliczenia wystąpi konieczność wykonania robót dodatkowych lub uzupełniających, należy dla nich ustalić odrębny limit i dokonać rozliczenia. Limit ten ustala się stosownie do zakresu robót przy zastosowaniu jednostkowych norm zużycia materiałów.

Rozdział III. Zasady i termin rozliczania zużycia materiałów

§ 14. Sprawdzenie faktycznego zużycia materiałów powinno następować w rozliczeniu kwartalnym, rocznym i końcowym.

§ 15. Rozliczenie zużycia materiałów powinno także być przeprowadzone w razie zmiany na stanowisku kierownika budowy, obiektu, robót, zakład lub wydziału produkcji pomocniczej oraz w razie zmiany wykonawcy robót budowlano-montażowych.

§ 16. Faktyczne zużycie materiałów wynika z ilości pobranych do produkcji materiałów na podstawie dowodów magazynowych lub odpowiednich tabulogramów.

§ 17. Rozliczenie polega:

1) w produkcji budowlano-montażowej — na sprawdzeniu wykonania zakresu robót objętych umową (zleceniem) i porównaniu ilości zużytych materiałów z limitem, względ-

---
*) wydanie z 1982 r. Min. Komunikacji.

nie w przypadkach rozliczeń powykonawczych, na porównywaniu z wyliczonymi ilościami dopuszczalnego zużycia, ustalonego w oparciu o normy zużycia,

2) w produkcji pomocniczej — na porównaniu zużytych materiałów, ustalonych dla przedmiotu zlecenia lub wyodrębnionej jego części.

§ 18. W przypadku dokonywania rozliczeń:

1) rocznych (kwartalnych) — ilość wykonanych robót powinien ustalać kierownik budowy na podstawie inwentaryzacji, potwierdzonej w książce obmiaru przez inspektora nadzoru lub wyznaczonego pracownika pionu technicznego zarządu przedsiębiorstwa,

2) związanych ze zmianą na stanowisku kierownika budowy (robót) — ilość wykonanych robót powinien ustalić kierownik budowy na podstawie inwentaryzacji potwierdzonej przez komisję, powołaną przez dyrektora przedsiębiorstwa.

§ 19. Końcowe rozliczenia prowadzi się dla poszczególnych obiektów, jak też dla części obiektów lub robót, określonych w umowie jako przedmiot odbioru.

§ 20. Termin dokonywania końcowych rozliczeń zużycia materiałów, ich sprawdzenia i zatwierdzenia liczony od daty przekazania zamawiającemu przedmiotu umowy, powinien być ustalony:

1) do 12 tygodni — dla zadań inwestycyjnych wieloobiektowych oraz dużych robót modernizacyjnych o wieloletnim umownym okresie realizacji,

2) do 6 tygodni — dla obiektów (robót) oraz robót remontowych i modernizacyjnych,

3) do 4 tygodni — dla produkcji pomocniczej, licząc od końca miesiąca, w którym zlecenia produkcyjne zostały wykonane.

§ 21. Przy dokonywaniu rozliczeń końcowych zużycia materiałów można dopuścić dla obiektów realizowanych w tym samym okresie na jednym placu budowy i przez jednego kierownika budowy, łączne rozliczanie zarówno przekroczeń jak i oszczędności materiałowych.

§ 22. Rozliczenia powinny być przeprowadzane na ujednoliconych wzorach (jednakowych dla każdego okresu i każdej budowy, obiektu) ustalonych w wytycznych szczegółowych przedsiębiorstw, dostosowanych do specyfiki ich działalności produkcyjnej. Przykładowe wzory rozliczeń stanowią załączniki do niniejszych wytycznych.

§ 23. Dla usprawnienia prawidłowej kontroli zużycia materiałów w toku realizacji robót, powinna być prowadzona w przedsiębiorstwie okresowo (rocznie lub kwartalnie) analiza zużycia materiałów. Analiza powinna zawierać porównanie rzeczywistego zużycia materiałów (wg rozchodów magazynowych) z ilością materiałów wynikającą z limitów oraz danych planistycznych w przypadku materiałów nielimitowanych.

Wskazane jest ograniczenie listy materiałów nielimitowanych do minimum.

Rozdział IV. Zasady kontroli rozliczeń zużycia materiałów

§ 24. Rozliczenia powinny podlegać kontroli pod względem:

1) zastosowania w nich opisu i ilości jednostek robót (wyrobów produkcji pomocniczej), zgodnego z uzasadnionym technicznie i ekonomicznie wykonaniem robót,

2) prawidłowego zastosowania norm zużycia materiałów, właściwych dla wyszczególnionych pozycji robót (wyrobów produkcji pomocniczej),

3) ujęcia wszystkich materiałów podlegających rozliczeniu ilościowemu,

4) ustalenia, czy ilości zużytych materiałów są zgodne z dokumentami posiadanymi w księgowości,

5) prawidłowości wyliczeń rachunkowych.

§ 25. Wyliczone w wyniku porównania limitu i faktycznego zużycia materiałów, a przy rozliczeniach powykonawczych dopuszczalnego i faktycznego zużycia materiałów, przekroczenia zużycia oraz oszczędności powinny być udokumentowane i zatwierdzone przez dyrektora przedsiębiorstwa.

§ 26. W przedsiębiorstwach stosujących zmechanizowany system planowania i ewidencji zużycia materiałów powinno się wykorzystać do limitowania rozliczania i kontroli zużycia materiałów odpowiednie tabulogramy.

WZÓR WYLICZENIA ZUŻYCIA MATERIAŁÓW W PRODUKCJI PODSTAWOWEJ

Załącznik Nr 1

Nr — nazwa budowy	Nr — nazwa obiektu	Imię i nazwisko kierownika obiektu (robót)	Data faktycznego rozpoczęcia robót .... Data faktycznego zakończenia robót	Okres rozliczenia od .... do	WYLICZENIE ZUŻYCIA MATERIAŁÓW w produkcji podstawowej (załącznik do karty limitów	Ilość arkuszy .... Arkusz nr ....

Lp.	Poz. przedm. kosztorys lub księgi obmiarów	Opis robót w poszczególnych elementach	Jedn. miary	Ilość robót	Podstawa przyjętej normy zużycia	Materiały 1) 2) 3) norma	zużycie normat.	norma	zużycie normat.	norma	zużycie normat.	norma	zużycie normat.	norma	zużycie normat.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
		z przeniesienia				×		×		×		×		×	
Do przeniesienia						×		×		×		×		×	

1) nazwa materiału 2) symbol indeksu materiałowego 3) jednostka miary

WZÓR KARTY LIMITÓW I ROZLICZEŃ MATERIAŁÓW W PRODUKCJI PODSTAWOWEJ

Załącznik Nr 2

Nr — nazwa budowy (obiektu)	Imię i nazwisko kierownika obiektu (robót)	Data rozpoczęcia robót............ Data zakończenia robót............	KARTA LIMITÓW I ROZLICZEŃ ZUŻYCIA MATERIAŁÓW NR............ PRODUKCJI PODSTAWOWEJ dotyczy wykonania	Ilość arkuszy .... Arkusz nr ....

Lp.	Materiał: Nazwa	Materiał: Jednostka miary	Limit zużycia: Ilość wg planowanych do wykonania robót	Limit zużycia: Ilość wg rzeczywistego wykonania robót	Pobranie materiałów (Rw) ilość	Zwrot materiałów (Zw) ilość	Zużycie (Rw-Zw) ilość	Wynik: oszczędność	Wynik: przekroczenie	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Limit sporządził	Limit sprawdził	Przyjął do realizacji	Rozliczenia dokonał	Skontrolował Dział Księgowości Materiałowej	Skontrolował Dział Rozliczeń	Zatwierdził Z-ca dyr. d/s technicznych

WZÓR ROZLICZENIA ZUŻYCIA MATERIAŁÓW W PRODUKCJI POMOCNICZEJ ROBÓT OGÓLNO-BUDOWLANYCH

Załącznik Nr 3

Nazwa przedsiębiorstwa	Nazwa zakładu	Imię, nazwisko i stanowisko osoby odpowiedzialnej za wyniki zużycia materiałów	Okres rozliczeń od .... do	ROZLICZENIE ZYŻYCIA MATERIAŁÓW w produkcji pomocniczej robót ogólno-budowlanych	Ilość arkuszy .... Arkusz nr ....

Lp.	Nr zlecenia	Nazwa wyrobu	Jedn. miary	Produkcja		Podstawa przyjętej normy	Materiały 1) nazwa materiału 2) symbol indeksu materiałowego 3) jedn. miary														
							1. 2. 3.														
								zużycie normat.			zużycie normat.			zużycie normat.			zużycie normat.			zużycie normat.	
				planowana	wykonana		norma	wg plan. produkcji	wg wykon. produkcji	norma	wg plan. produkcji	wg wykon. produkcji	norma	wg plan. produkcji	wg wykon. produkcji	norma	wg plan. produkcji	wg wykon. produkcji	norma	wg plan. produkcji	wg wykon. produkcji
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22
I Zużycie normatywne razem							×			×			×			×			×		
II Zużycie wg dowodów magazynowych (Rw-Zw)							×	×		×	×		×	×		×	×		×	×	
III Różnice		Oszczędność I-II					×	×		×	×		×	×		×	×		×	×	
		Przekroczenie II-I					×	×		×	×		×	×		×	×		×	×	

Wyliczenie sporządził	Wyliczenie sprawdził	Przyjął do realizacji	Rozliczenia dokonał	Skontrolował Dz. Księg. Materiał.	Skontrolował Dz. Rozliczeń	Zatwierdził z-ca dyrektora

Załącznik Nr 4

WZÓR EWIDENCJI POBRANYCH MATERIAŁÓW DO PRODUKCJI PODSTAWOWEJ I POMOCNICZEJ ROBÓT OGÓLNO-BUDOWLANYCH

Nazwa przedsiębiorstwa	Nr — nazwa budowy (obiektu)	Imię, nazwisko i stanowisko osoby odpowiedzialnej za wyniki zużycia materiałów	Data faktycznego rozpoczęcia robót .... Data faktycznego zakończenia robót	Okres rozliczenia od .... do	EWIDENCJA POBRANYCH MATERIAŁÓW do produkcji podstawowej i pomocniczej robót ogólno-budowlanych	Ilość arkuszy .... Arkusz nr ....

Materiały: 1) nazwa materiału 2) symbol indeksu materiałowego 3) jednostka miary

	1)																			
	2)																			
	3)																			
	Nr Rw-Zw	Ilość	Nr Rw-Zw	Ilość	Nr Rw-Zw	Ilość	Nr Rw-Zw	Ilość	Nr Rw-Zw	Ilość	Nr Rw-Zw	Ilość	Nr Rw-Zw	Ilość	Nr Rw-Zw	Ilość	Nr Rw-Zw	Ilość	Nr Rw-Zw	Ilość
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
Pobrano razem	×		×		×		×		×		×		×		×		×		×	
Zwrócono do magaz.	×		×		×		×		×		×		×		×		×		×	
Zużyto (Rw-Zw)	×		×		×		×		×		×		×		×		×		×	
Cena ewiden.																				
Wartość																				

Ewidencję sporządził .... data podpis

Sprawdził kierownik budowy .... data podpis

Sprawdził Dział Księgowości Materiałowej .... data podpis

Druk ZWP COIB. Zam. 555/85. Nakl. 33549+3536 egz.

Cena 16,— zł